

moet gij alles doen. Werken. Maar ook bidden. U inspannen. Maar ook gelooven. Zaaïen. Maar met tranen. Vooruitzien. Maar met gevouwen handen.

Doch bedenken, dat al uw *doen* van geen waarde is ter verkrijging van de zaligheid uwer ziel. Hier is Hij, de Zaligmaker, de Eenige, die alles doen kon, en die — diepten der barmhartigheid Gods — alles gedaan heeft. En wanneer gij dan, in aanbidding neerzinkend, moogt toevoegen: ook voor mij, zie, dan moogt gij alles doen voor Hem! Dan verwacht Hij ook niet minder dan uw *geheele* hart, al uw krachten, uw *gansche* leven Hem te zien gewijd.

Van zulk een leven maakt de dagelijksche arbeid zeker geen gering deel uit, maar hij zal zijn juiste plaats hebben, naarmate dat nieuwe leven groeit. En, lieflijke beschikking van onzen Ontfermer: die arbeid zal ons te lichter vallen, naarmate hij, elken dag weer, verricht wordt tusschen de bede van den morgen: „Ik hef mijn oogen op tot U, die in den hemel zit,” en het offer, dat 's avonds brandt: „Ik zal mijn God psalmzingen, terwijl ik nog ben.”

Moge zóó onze vacantie overgaan in de dagtaak.

✠ V. D. M.

INDRUKKEN

✠ VAN DEN HOOFDREDACTEUR

✠ De doodstraf ✠

DE ZAAK SACCO EN VANZETTI HEEFT WEER EENS het vraagstuk van de doodstraf naar voren gebracht.

Over het al of niet rechtvaardige van het doodvonnis dezer twee anarchisten kan verschil van meening bestaan. Men kan opkomen tegen het plegen van recht door een jury, die niet tot oordeelen bevoegd, of misschien niet vrij in haar oordeel zou zijn. Men kan het vreemd vinden, dat eerst na zes jaar voorarrest tot de doodstraf werd overgegaan, en daarom twijfel hechten aan het beslist bewijs der schuld, waarop dan de doodstraf werd toegepast. Maar men heeft geen recht, dit geval uit te buiten, om tegen de doodstraf te ageeren.

Zeker, rechters kunnen zich vergissen. En dan is deze vergissing niet meer goed te maken, als de doodstraf is toegepast. Maar mag men, om de mogelijkheid van een vergissing, de majesteit van het recht verkrachten?

Zij, die de doodstraf hebben afgeschaft, hebben uit de strafbedeeling een ontzagwekkend element weggenomen. Dezer dagen is weer eens ervaren, hoe alles voor de doodstraf beeft. En de vroegere toegeeflijkheid van den Gouverneur-Generaal in Indië — thans hechte hij zijn goedkeuring aan de over sommigen uitgesproken doodstraf — heeft getoond, wat de gevolgen zijn, als de Overheid het zwaard tevergeefs draagt. Het Goddelijk en menselijk gezag wordt, helaas! door velen niet met alle beslistheid gehandhaafd.

De mensch moet niet wijzer en nobeler willen zijn dan God.

De moderne begrippen omtrent kwaad en straf hebben al zoo véél kwaad gedaan.

God roept ons, om Hem eenvoudig te gehoorzamen.

En Hij heeft gezegd: „Wie des menschen bloed vergiet, zijn bloed zal door den mensch vergoten worden.” (Genesis 9 : 6.)

Is dit woord voor tweeërlei uitlegging vatbaar?

Geen utiliteits- of humaniteitsredeneering kan Gods uitdrukkelijk gebod teniet doen. En wij twijfelen niet, of ten slotte zal door ieder weldenkende de wijsheid en rechtvaardigheid van Gods gebod worden erkend.

✠ ✠ ✠

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

49) XXVI. Twee minnende Harten.

NELLIE HAD GOED EN GROOT NIEUWS. ZIJ had Otto gesproken en verzocht haar moeder, die in de keuken bezig was, om mee naar voren te gaan. En toen vertelde ze daar dan, terwijl Vader, in den leuningstoel gezeten, vol spanning luisterde, met een hoog roode kleur, wat Otto tot stand had gebracht. Maar dat zij er hem toe had aangezet, vertelde zij niet.

„En is het met Wijschut ook voor elkaar gekomen?” vroeg Randijk.

„Met Wijschut ook.”

Het was een heugelijke tijding.

„Wat zei hij?”

„Dat het een groote verrassing voor hem was. En Anneke, zijn vrouw, schreide van blijdschap.”

Dit was de zaak, dat Otto met een lijst had rondgelopen, om vrijwillige bijdragen te verzamelen ter dekking der renten van de bedragen, door Rietveld en Wijschut verloren. De taak was voor Otto niet te zwaar geweest; de namen van Pietoom en van Wijschut hadden een goeden klank in 't dorp, en voor drie jaren waren nu de renten verzekerd, terwijl men dan weer verder kon zien.

De glans der vreugde verheerlijkte Alberdiens gelaat, en terwijl „Het Huis van Geluk” was ineengestort, en dit gezin nu straatarm zou worden, zeide zij nochtans: „Eben Haëzer! Tot hertoe heeft de Heere geholpen.”

Wat was dit leven anders dan een korte reis naar een lange eeuwigheid? Wat beteekende het, dat zij in de toekomst de vrouw van een daglooner zou zijn, en misschien aan de waschtob van een vreemde zou staan? Ze was gezond en sterk, en de Heere zou Zijn dienstmaagd niet verachten. En misschien — misschien zou Hij nog een keer den weg banen, dat al de schulden konden worden aangezuiverd.

Zij had haar man terug — o, de genade des Heeren was groot, en voorbij was de huiveringwekkende tijd, toen ze de messen en het touw moest opbergen. Haar man diende nu God; zijn berouw was diep en oprecht, en nieuwe levensmoed doortintelde zijn aderen.

Gisteravond was de Verzoeker tot hem gekomen, toen hij een raming maakte van bezit en schuld, en de Verzoeker had tot hem gezegd, dat hij bij de afwikkeling der zaken nog wel een aardig bedrag, in het belang van zijn eigen portemonnaie, kon verdonkermanen.

„Ga weg achter mij, Satanas!” had Randijk geantwoord.

Thans diende hij God, en zijn oprechte geest verfoeide de geringste kreuking van het recht. Een daglooner worden — het was goed. De Heere zou Zijn dienstknecht aanzien in diens nederheid, en de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, was verre te verkiezen boven de schatten van Egypte.

Otto kwam, en een nieuwe, frissche geest trok met hem dit huis binnen. Hij stond daar in de onoverwinnelijkheid van zijn jonge jaren voor Randijk, en Nellie stond naast hem.

„Mijnheer Randijk,” zei hij met een stralend gelaat, „u hebt onze liefde op de vuurproef gesteld. Nu kom ik andermaal. Zoo het Gode belieft, ben ik over een